

Lovas István

A Bell-fordulat

Magyar Hírlap – 2015.02.14.

Próbáljuk megérteni, mi okozta azt a fordulatot, amelyet Colleen Bell amerikai nagykövet érkezése jelent.

Rég nem kapott akkora pofont a hazai balliberális oldal, mint most, amikor az amerikai külügyminisztérium „családi okok” miatt – hm... – hazarendelte André Goodfriend amerikai követancsost. Aki egészen az új nagykövet, Colleen Bell megérkezéig ügyvivőként úgy vezette a Szabadság téri erődítményt, hogy az SZDSZ történelmi szemétdombra kerülése után pártatlanul bolyongó hazai értelmiséginek ő lett egyszerre az anyukája, az apukája, a védőszentje és az idóljaja. Goodfrienden látszott az is, milyen élvezettel éli ki és teljesíti messze fölül azokat a washingtoni utasításokat, amelyeket jórészt maga, illetve stábjának elemzései és jelentései alapján formáltak a Potomac folyó partján.

Az utóbbi napokban csak be kellett kapcsolni a Klubrádió Megbeszéljük című műsorát annak, aki hallani akarta, hogy a rétegdádó rétegbetelefonálói a felsőfokú imádat tárházának minden szinonimáját előszedve, hatalmas fájdalommal búcsúztatták annak a szuperhatalomnak az itteni emberét, aki számukra oly jóízűen alázta meg lakhelyük polgárait, és tiltotta meg néhány kormányzati tisztségviselő belépését az Egyesült Államokba. A Goodfriend-imádók – beleértve az MSZP–SZDSZ formáció korábbi vezető diplomatait – azt hitték, remélték és magyarázták, hogy Colleen Bell megérkezése a helyzet semmit sem változik, ugyanis Goodfriend tanácsosként tovább teszi azt, amit eddig tett, és az új nagykövet majd ártatlanul reprezentál. Vagyis ezután is előszeretettel jár el akár a legjelentékenyebb rendezvényekre vagy házi összejövetelekre kiköpött SZDSZ-es vagy volt balliberális/neoliberális MSZP-s politikusok és értelmiségiek hívó füttyére. Netán egy dobogóra állva még énekel is nekik.

A hazarendelés igazi oka – jelentette február 11-én a Der Spiegel online a német DPA hírügynökség értesülésére hivatkozva – nem családi volt. Hanem az, hogy Goodfriend összekülönbözött a magyar miniszterelnökkel, miután az ügyvivő a magyar nyilvánosságot arról tájékoztatta, hogy hat

magas rangú kormányzati tisztviselő nem léphet be az Egyesült Államokba, akiket korrupcióval vádolt úgy, hogy őket nem nevezte meg.

Miután a szakértők Goodfriend ügyében eddig minden jóslatukban leszerpeltek, próbáljuk megérteni, mi okozta azt a fordulatot, amelyet Colleen Bell amerikai nagykövet érkezése jelent.

Aki érzékeny a jelképekre, annak érdemes megnéznie, hová látogatott el Budapesten megérkezése óta Bell, és hol tette tiszteletét a távozó Goodfriend. A Magyarországi Európa Társaság honlapjának fő helyén láthatók azok a fotók, amelyek mutatják, amint az ügyvivő a csak a sajátjai között érzett lazassággal tart előadást a társaság elnöke, Hegedűs István és olyan tagjai jelenlétében, mint Seres László vagy már a SZER-nél is merev SZDSZ-es vonaláról ismert Fóti Tamás („Gordon Tamás”) újságíró.

Ezt vessük össze azokkal a fotókkal, amelyeken az látható, amint Bell nagykövet koszorút helyez el a Hősök terén az ismeretlen katona sírjánál. Vagy azokat, amelyek a csángó bálon mutatják. Ezek azok a helyek, ahová Goodfriendet csak egy markológéppel lehetett volna elvinni, de ott is a történelem megismétlődésének veszélyére figyelmeztetett volna.

A volt vezető diplomaták és a hozzájuk kötődő külpolitikai szakértők mérhetetlen fájdalomukban most azzal nyugtatgatják táborukat, hogy lesz még itt további kitiltás, vagy hogy az Orbán-kormány a békéért hatalmas árat fizet majd. Kompromisszumra kényszerül akár Paks, akár az oroszokhoz fűződő viszony, akár a földgázellátás, akár a helikoptervásárlás terén.

Rossz hírünk van.

Semmiféle további kitiltás nem lesz. És Magyarország semmilyen árat nem fog fizetni. A személyiségében kívül és belül is vonzó Colleen Bell (bocsánat a szubjektív megjegyzésért: a hidegháború után az első pozitív jelzőm budapesti amerikai diplomatáról) ugyanis belátta, a Goodfriend által folytatott provokatív kovádaloknak destruktív hatásuk van a két ország közötti kapcsolatra, és azokból csak a provokációt előidéző és a Szabadság téren már jó ideje szolgáló stáb egyes tagjai profitálnak. Ha már a zsigeri kék kiélése profitnak nevezhető.

Aki nem hiszi, hogy száználcvan fokal fordulat követke-

zett be a bilaterális kapcsolatokban, látogassa meg a budapesti amerikai nagykövetség honlapját. Ott csoda várja. Goodfriend-búcsúztatónak nyoma nincs. A kipoztolt események pedig egyértelmű cezúrát jelentenek Goodfriend és elődjei korszakával. Ma ez a portál pontosan, de pontosan olyan, mint a prágai, bécsi, pozsonyi, bukaresti vagy berni amerikai nagykövetség honlapja. Hasznos információkat nyújt. Nyom nélkül eltűntek a toleranciaprogramok, a holokauszt- események – mint ahogyan a bécsi amerikai nagykövetség portálján sem láthatunk és láthatunk az elmúlt években breaking newsokat az Anchlussról – és mindaz, ami kódolt oldalba rúgás a magyar népnek és választott kormányának.

E honlapra a négygyermekes új nagykövet asszonynak azt a tömör, jól szerkesztett videóüzenetét tették ki, amely azután hangzott el, hogy Colleen Bell Budapesten átvette megbízólevelét. Ebben szerepel egy szó. A „vibrant”. „A vibráló és gyönyörű ország”, mondja Magyarországról. Azok, akik akár még csak felszínes szociálpszichológiai elemzést végeznek az amerikai politikai töltetű nyelvezetről, észreveszik, a „vibráló” szó olyan, amit soha, egyetlen amerikai nem használna akkor, ha a jelzett szó, fogalom, tárgy vagy ország nem lenne a szemében erősen pozitív töltetű.

Egyértelmű, hogy a magyar–amerikai kapcsolatoknak új korszakába léptünk, amit háromszor három Balázs Péter, Kovács László volt külügyminiszterek vagy Simonyi András volt washingtoni magyar nagykövet militánsan ártó szándékú verbalitása sem tudna meg nem történtté tenni.

Ez a sokat ígérő korszakváltás nem mehetett volna végbe, és Goodfriend maradt volna, ha az Orbán-kormány a Jecsenzky-féle atlantista szervilizmussal állt volna a konkrétum nélküli korrupciós vádakkal kirobbant amerikai–magyar viszály megjavításához. Ezt csak bátorsággal és állhatatossággal lehetett elérni. De a közelgő Putyin-látogatásra figyelemmel: itt nem vagy-vagy játék folyik. Magyarország elemi nemzeti érdeke, hogy a Davutoglu török miniszterelnök korábban kimondott, de követni nem sikerült dogmáját („nulla probléma minden szomszédal”) a kormány egyetemessége arra törekedjen: hazánknulla problémája legyen Washingtontól Pozsonyon és Moszkván át Pekingig minden országgal.

Bayer Zsolt

Párhuzamos világok

Magyar Hírlap – 2015.02.11

Élünk egymás mellett, de hiába.

Karinty óta tudjuk ugyan, hogy a párhuzamosok a végtelenben találkoznak, és ott illedelmesen megemelik egymásnak a kalapjukat, de a mi végtelenünk még nem érkezett meg.

A mi párhuzamos világaink mintha sohasem találkoznának.

Ha pedig meggömbítjük a teret, és arra várunk, hogy most majd végre mégis beköszön kalapot emelve a párhuzamos, csalatkozunk kell. A párhuzamos helyett vagy egy Szanyi Tibor, vagy egy Szél Bernadett, vagy újabb egy Simicska Lajos köszön csak be abból az érthetetlen, másik világból.

Hallgatjuk például, évek óta, hogy minden rossz. Hogy a gazdaság bármelyik pillanatban összeomolhat. De nem omlott össze. A párhuzamos világ lakói összekuszálták a klasszikus dramaturgiát. Már 2010-ben behozták a színpadra a puskát, de azóta sem sütötték el. Ha pedig mégis, titokban, akkor többnyire tökön lötték magukat. Mert hát nem lett bankszód, nem léptük túl az Európai Unió által meghatározott hiányt (amit csak az Orbán-kormány(ok) nem léphettek át, elődeik bármikor, bármennyivel).

Nem omlott össze a munkaerőpiac, a nyugdíjrendszer, az oktatás – nem omlott össze semmi sem, pedig a párhuzamos világ szomorúság, savanyú képv és savanyú szagú lakói erre készülnek hosszú-hosszú évek óta. Akkor derülnének fel, és akkor illatosítanak be magukat levendulás vízzel, ha végre valami összeomlana. De nem omlik, a fene egye meg. Sőt...

Itt van most az új OECD-jelentés. Ebben a következő megállapítások olvashatók: „Megállapítják, hogy tíz évre tekintve hazánk a legjobban teljesítő országok között van, és a végrehajtott reformok itt járultak hozzá az egyik legnagyobb mértékben a növekedéshez. (...) Az OECD szakértői szerint immár látszanak a kormány foglalkoztatáspolitikai intézkedéseinek eredményei. A munkabérré rakódó adóteher tekintetében pozitívan értékeli a jelentés, hogy 2013-ban a Munkahelyvédelmi Akció keretében a kormány egyes hátrányos helyzetű csoportok számára csökkentette a munkáltatói szociális hozzájárulás mértékét, valamint hogy a családi adókedvezmény kiterjesztésével nőtt az alacsony bérűek keresete. Az oktatás területén jó példaként említik a hátrányos helyzetű általános és középiskolai tanulók támogatási programját. (...) A tanulmány aláhúzza, hogy a kormány folyamatosan hajtja végre és terjeszti ki a közszolgálati reformprogramjait, és ezáltal csökkennek az adminisztratív terhek. A gazdaság szabályozását tekintve Magyarország jobban teljesít az OECD átlagánál és az összes visegrádi országnál is.”

Aztán itt van a külpolitika. Merkel látogatása előtt hetekig stenkeltek magukat az urak és a hölgyek, hogy akkor úgyis jön majd a kancellár asszony, és egy pórázon körbevezeti Orbánt a Parlament Vadásztermében.

Jött. Nem vezette körbe.

Mikor elment, a hölgyek és az urak még egy hétig azon rugóztak, hogy a közös sajtótájékoztatón látszott a feszültség a két politikus között, meg Orbán nem röhögészett, ami biztos jele annak, hogy Merkel alaposan megmosta a fejét négy szemközt. Aha.

Amúgy megnéztem a Merkel–Obama közös sajtótájékoztatót. Ajajj!

A kancellár asszony nagyon megmoshatta Obama fejét, nézzék csak meg, mennyire nem heherészik az amerikai elnök!

Aztán azt hallgatjuk, hogy Orbán pária lesz az EU-ban,

mert fogadja Putyint, és Putyinnal tisztességes, rendes, európai államférfi nem hajlandó találkozni. Ehhez képest Merkel kézen fogta a francia elnököt, Hollande-ot, és együtt kintutaztak Moszkvába, tárgyalni Putyinnal. Nem fogadták, fené! Elementek hozzá. Biztosan velem van a hiba, de szerintem ez cáfolja a hazai párhuzamos valóság lakóinak állításait. Nem is beszélve aztán Sarkozy volt (és eljövendő?) francia elnökről, aki a minap e szavakat mondta egy interjúban: „Oroszországgal közös a kultúránk. Az amerikaiak oroszokkal kapcsolatos érdekei nem ugyanazok, mint Európa érdekei Oroszországgal. (...) Nem akarjuk, hogy újjáéledjen a hidegháború Európa és Oroszország között. (...) A Krím félsziget Oroszországot választotta, és ezért nem tehetünk szemrehányást neki.” Húha! Ebből még baj lesz... Sarkozy is szorulni fog! Még a végén a párhuzamos valóság lakói arra fogják kihelyezni a dolgot, hogy látszik rajta a magyar vérvonal...

Aztán itt vannak a civilszervezetek viselt dolgai. Ugye szintén évek óta hallgatjuk, hogy demokráta aztán nem firtatja, vizslatja, vegzálja a civileket. Ez ügyben maga az amerikai elnök is üzent nekünk, ide a végekre. És most mit hallok? Anthony Gardner, az EU-hoz akkreditált amerikai nagykövet nagyon felháborodott, amiért az amerikai-európai transzatlanti kereskedelmi egyezményt ellenző európai civilek „nem elég transzparenszek”, és „nem lehet tudni, kik és milyen érdekek mentén pénzelik őket”.

Hogy mik nem vannak...

És most még itt van nekünk Simicska Lajos is. Van is egy új mondás: olyan józan, mint Lajos, egy nappal szánkózás előtt. Ráadásul Lajos – úgy hírlík – komolyan beleáll a sportba. Hamarosan hógolyózni indul, utána curling házi bajnokságon fogja sifitelni egy seprűvel a jeget. Csak nehogy kikezdeje a máját a sok sport.

Csak nehogy mégis összefussanak a párhuzamosok a végtelenben.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: http://www.e-ido.com/ E-mail: europai_ido@e-ido.com

Terjesztés: az Európai Idő terjesztőhálózata. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.